

20210404 Extra Bladet Deense 15 jarige werd gered uit al-Hol

<https://ekstrabladet.dk/nyheder/samfund/dansk-15-aarig-blev-reddet-fra-al-hol-min-stoerste-droem-er-at-se-min-mor-og-mine-soeskende-igen/8521888>

Deense 15-jarige werd gered uit al-Hol: - Mijn grootste droom is om mijn moeder en mijn broers en zussen weer te zien

Ibrahim perst de bundel kleren erin terwijl hij probeert zijn evenwicht te bewaren op de achterkant van de motor. Zijn stiefvader rijdt met hoge snelheid om te voorkomen dat hij wordt geraakt door de bommen die tegen de ruïnes om hen heen slaan.

- Toen was alles chaos, herinnert Ibrahim zich.

Hij zit met het levenloze lichaam van zijn driejarige broertje in zijn armen gewikkeld. Ze zijn nu op zoek naar een gat in de grond waar ze hem kunnen begraven.

De 13-jarige Ibrahim ervaart de val van Islamitische Staat van binnenuit, een inferno van bommen en raketten.

Het contrast met de veilige jeugd in Denemarken kan niet groter zijn dan die achter op de motor met zijn overleden broertje in zijn armen.

Ibrahim was pas negen jaar oud toen zijn ouders hem meenamen op een naar hij dacht dat een chartervakantie van een week naar Turkije, maar die uiteindelijk vier jaar bij de Islamitische Staat was.

Tegenwoordig is Ibrahim 15 jaar en woont hij met zijn grootouders in Denemarken. Hij zit in een rolstoel omdat hij aan beide benen verlamd is nadat hij in de rug werd geschoten tijdens de ontsnapping uit Baghouz in Syrië, waar Islamitische Staat in maart 2019 werd verdreven.

Toen Ibrahim op 23 juni 2019 vanuit het al-Hol-kamp in Syrië naar Denemarken werd gebracht, was het als het eerste Deense kind. Zijn moeder en zeven jongere broers en zussen zitten nog steeds vast in de beruchte annex van het gevangenkamp en leiden een leven van angst, ziekte en machteloosheid.

De ontbering en frustraties zitten diep in Ibrahim, zegt hij:

- Als ik niet naar Denemarken was gekomen, had ik het misschien niet overleefd. Maar moet een kind in kritieke toestand komen voordat het terug kan komen? Waarom neem je ze niet terug voordat ze getraumatiseerd raken?

Ekstra Bladet heeft Ibrahim en zijn Deense familie bezocht in de stad in Jutland waar ze wonen. Ibrahim heeft ervoor gekozen om zijn verhaal op voorwaarde van anonimiteit te vertellen, omdat hij bang is voor de gevolgen van het opstaan. Ibrahim is daarom niet zijn echte naam. Ekstra Bladet kent zijn volledige identiteit.

Van 3e leerjaar tot Islamitische Staat

Ibrahim werd in 2005 geboren in een middelgrote Deense stad. Zijn leven was in elk opzicht normaal. Hij ging naar de kleuterschool, daarna naar de basisschool en had regelmatig speelkameraadjes op bezoek.

- Ik ging naar de 3e klas toen we reisden. Ik herinner me mijn vrienden uit die tijd, maar ik heb nu geen contact meer, zegt Ibrahim.

In Denemarken werkte Ibrahims moeder als opvoeder, vader als loodgieter.

In 2014 ging het gezin op vakantie naar Turkije. Of dat vertelden zijn ouders hem. Dat was ook wat de rest van de familie en familie vrienden te horen kreeg. Maar na een paar dagen in Istanbul, Turkije, was de vakantie nog niet voorbij. Ze gingen door, herinnert Ibrahim zich. Hun ouders namen ze mee op een rit en na drie kilometer te voet stonden ze plotseling in Syrië.

- In het begin was het erg moeilijk voor mij om te reizen. Ik huilde veel. Toen raakte ik er na een paar dagen aan gewend.

Zijn ouders hebben hem nooit uitgelegd waarom ze in het kalifaat zouden moeten wonen. Hij vroeg het ook niet. Hij herinnert zich op zijn beurt hoe hij langzaam in het dagelijks leven in Islamitische Staat werd opgesloten.

- In het begin was het nogal vreemd en anders. In het begin moest ik gewoon de hele tijd thuis zijn. Ik had geen school of vrienden of zo. Ik kende de taal niet. Het kostte me heel veel tijd om voor te vallen, zegt hij.

Ibrahim deed uiteindelijk wat kinderen doen en paste zich voortdurend aan de omgeving aan. Hij leerde Arabisch na ongeveer een jaar en ging naar school.

- Het was moeilijk om daar beneden naar school te gaan. Ik moest de hele tijd van school gaan. Soms zaten we op school en dan was er het bombardement. Toen gingen we naar huis en was de school een hele week gesloten. Het was hetzelfde dat we daar beneden op school leerden, zoals men gewoonlijk leert, maar in mindere mate. Arabisch in plaats van Deens, maar al het andere was zoals hier.

Ibrahim herinnert zich dat hij bevriend raakte met kinderen uit andere Europese landen.

- Ik werd erg goede vrienden met hen. Ik heb vrienden gemaakt uit Frankrijk en andere verschillende landen.

Na korte tijd kwam de oorlog echter steeds dichterbij, en het gezin leefde als nomaden.

- We zijn ongeveer 20 keer verhuisd. Dat deden we omdat de oorlog steeds dichterbij ons kwam. De schietpartijen begonnen niet zo ver weg te zijn. De bommen begonnen veel meer om ons heen te vallen.

Ibrahim herinnert zich hoe de oorlog vooral zijn kleinere broers en zussen bang maakte.

- Mijn broers en zussen waren vrij klein toen we aankwamen. Ze hadden het leven in Denemarken niet op dezelfde manier ervaren, dus voor hen was het daarginds een normaal leven. We hebben er niet veel over gepraat. Mijn jongere broers en zussen werden bang toen er luchtaanvallen waren.

Hij zegt dat ze dekking zochten toen ze hoorden dat er een aanval onderweg was.

- Toen de aanvallen kwamen, gingen we de veiligste kamer binnen. Toen waren we er totdat het stopte. Als het ver weg was, was het oké, maar als het dichtbij was, begonnen mijn broers en zussen te huilen.

Hij herinnert zich ook hoe dicht hij zelf meerdere keren bij de schietpartijen was.

- Soms, als ik door de stad ging of een wandeling maakte, kon het gewoon beginnen. Toen moest ik gewoon een plek zoeken en me verstoppen. Ik was de meeste tijd op wacht. Een keer was ik op en hing de was op. Dan waren er de sluipschutters die heel dichtbij waren.

Op een dag kreeg de familie te horen dat Ibrahims vader aan de frontlinie was gedood. Dat was terwijl het gezin in Raqqa woonde.

- We waren allemaal erg verdrietig. Mijn moeder huilde een aantal dagen. Ik ook. Mijn broers en zussen begrepen het niet echt, maar ze verveelden zich nog steeds.

Het lichaam van de vader is nooit gevonden, herinnert Ibrahim zich.

- We hebben niet de gelegenheid gehad hem te begraven. Niemand heeft hem gezien nadat hij stierf. Het was een luchtaanval.

Kleine broer

De episode die waarschijnlijk het diepst in de jonge jongen zat, was toen zijn kleine broertje stierf. De broer werd een paar maanden na aankomst in Syrië geboren en had een aangeboren ziekte die hem met spastische verlamming achterliet.

- Hij was de eerste paar maanden perfect in orde, en toen begon het mis te gaan. We moesten de hele tijd verhuizen. Er waren daar geen dokters. We probeerden hem te helpen, maar er was geen medicijn, hij kon niet eten, hij moest overgeven, hij had de hele tijd een harde maag. Het was echt moeilijk met hem, herinnert Ibrahim zich.

Het eindigde met de dood van de broer op driejarige leeftijd, herinnert hij zich:

- Hij stierf de laatste zes maanden dat we daarginds waren. Hij stierf in mijn moeders armen. We moesten hem naar de dokter brengen omdat hij zich erg slecht voelde. Ik wilde de auto klaarmaken, maar het was te laat.

Ibrahim herinnert zich hoe hij - samen met de nieuwe echtgenoot van zijn moeder - op de motor rondreed en een plek zocht om zijn broertje te begraven.

- Ik vind het jammer voor hem. Hij had hier een beter leven kunnen hebben dan daarginds.

In de rug geschoten

Ibrahims familie vluchtte, samen met vele anderen van de Islamitische Staat, van stad naar stad toen IS terrein verloor. Uiteindelijk woonden ze begin 2019 in Baghouz, waar IS ernstig op de knieën was gebracht.

De laatste twee of drie maanden daar beneden, was het bijna elke derde of vierde dag dat we moesten verhuizen. Het was slechts een paar kilometer verderop toen het schot werd gelost. We lagen en verstopten ons voor schoten. We bleven de hele tijd 200-300 meter bewegen, herinnert Ibrahim zich.

Waar ze aanvankelijk huizen konden vinden om in te wonen toen ze verhuisden, moesten ze uiteindelijk in tenten slapen. Ze eindigden midden in de oorlog.

- We waren constant omsingeld. Er was een berg waar ze vanaf konden schieten. Ze zouden ons gemakkelijk kunnen neerschieten als ze dat wilden, herinnert Ibrahim zich dat noodlottige moment, daarom zit hij vandaag in een rolstoel.

Vanaf de overkant van een rivier werden schoten op hen afgevuurd, en tot zijn schrik zag Ibrahim zijn kleine broertje onbeschermd voor de tent staan.

- Het hoofd van mijn kleine broertje was in de vuurlinie. Ik hoorde een schot om ons heen landen. Dus ik duwde hem de tent in en toen werd ik geraakt. Het enige dat ik me kan herinneren, is dat ik werd geraakt en viel, zegt Ibrahim, die zich de pijn herinnert die volgde.

- Ik voelde stroom in mijn lichaam, herinnert Ibrahim zich.

Sindsdien is hem verteld hoe zijn stiefvader en een andere man hem naar een dokter droegen. Hij werd wakker in een veldhospitaal waar een dokter vocht om zijn leven te redden.

- Ik viel flauw terwijl ze me droegen. Toen ik wakker werd, zat er een slangetje in mijn longen. Het zag er erg lelijk uit omdat ze niet over de juiste uitrusting beschikten. Hij heeft mijn leven gered. Hij zei dat ik bloed begon te braken terwijl ik flauwviel.

Kort nadat Ibrahim was neergeschoten, besloten zijn moeder en haar nieuwe echtgenoot dat het gezin zich moest overgeven aan de Koerdische strijdkrachten. Ibrahim bracht een week door in een ziekenhuis zonder te weten wat er ging gebeuren of waar zijn moeder en zes broers en zussen waren.

- Het was echt verschrikkelijk. Ik was kreupel. Ik wist niet wat er met me was gebeurd. Ik wist niet wat er aan de hand was. Ik kon mijn benen niet voelen.

Na een week zweven tussen leven en dood in het ziekenhuis, werd hij gestabiliseerd en naar het al-Hol-kamp vervoerd.

Al-Hol

In het al-Hol-kamp werd hij herenigd met zijn moeder en broers en zussen.

Hij woonde uiteindelijk drie maanden op een matras in de familietent in het bijgebouw van al-Hol, waar zelden een dokter langskwam.

- Het was echt moeilijk omdat ik nog steeds luiers moest dragen. Hij heeft me een katheter gegeven. Hij zei dat het elke week moest worden vervangen, maar soms kon hij dat niet elke week. Dus we moesten het er na een week uithalen en daarna moest ik een week luiers dragen, zegt hij en vertelt dat het hard over zijn lichaam gleed.

- Ik heb veel infecties. Er kwam heel donkere urine uit. Ik heb doorligwonden en koorts. Mijn benen waren verkalkt rond de heupen. Ik ben veel afgevallen.

Na twee maanden werd hij naar het ziekenhuis gebracht om te worden gecontroleerd en om monsters te laten nemen. Toen hij terugkeerde, werd hij voor de ingang van het kamp gegooid.

- Ze lieten me halfnaakt voor de grote deur staan. Ik droeg alleen een trui en een luier. Ze lieten me op een matras liggen, zegt Ibrahim.

Broers en zussen werden ziek

Vanaf zijn matras in de tent kon Ibrahim het dagelijkse leven volgen in 'Hell on Earth' of 'Europe's Guantanamo', zoals de kampen worden genoemd.

Hij denkt vooral terug aan het vuile drinkwater en de beperkte sanitaire voorzieningen.

- Het was echt vies. Er zitten veel bacteriën in. Er waren kinderen die eraan stierven. Er zijn meer dan 200 mensen die hetzelfde toilet delen. Er zat gewoon overal stront overheen.

Zijn broers en zussen werden meerdere keren ernstig ziek in het kamp, herinnert hij zich.

- Ze hebben vaak een dunne buik. Echt dunne buik. Ze hadden de hele tijd dorst en het water was erg vuil. Als ze het water dronken, werden ze ziek.

Zijn kleine broertjes en zusjes zijn nooit naar school geweest, en in het kamp waren hun enige speelgoed terwijl hij daar was, stenen en stokken die ze vonden.

- Ik heb mijn moeder niet horen praten over spijt, maar ik kon het in haar zien. Ik kon zien dat ze zich grote zorgen maakte. Ik kon het in haar zien.

Zijn moeder heeft vervolgens een brief van vijf pagina's naar haar familie in Denemarken gestuurd, waarin ze zegt spijt te hebben van haar daden.

De reis

De toestand van Ibrahim werd steeds erger en via familieleden in Denemarken slaagde de familie er uiteindelijk in het ministerie van Buitenlandse Zaken over te halen om Ibrahim uit het kamp te evacueren, omdat duidelijk werd dat het een kwestie van leven of dood was.

- Ik was blij dat ik naar huis ging. Tegelijkertijd was ik niet gelukkig omdat ik moest scheiden van mijn moeder. We hebben er een beetje over nagedacht. Maar toen zei ze dat het voor mij was.

Daarna ging het snel en het lukte Ibrahim niet om afscheid te nemen van zijn zeven kleinere broers en zussen. Er is weer een pagina toegevoegd.

- Ik herinner me dat de Koerden naar me toe kwamen en zeiden dat ik een dokter moest ontmoeten. Toen gingen mijn moeder en ik daarheen. Ik had geen tijd om me voor te bereiden. Toen zeiden ze dat ik terug moest naar Denemarken. Ik mocht zelfs geen afscheid nemen van mijn broers of zussen. De enige van wie ik afscheid mocht nemen, was mijn moeder.

Hij herinnert zich dat zijn moeder getroffen was door de situatie en hij probeerde zelf de tranen te bedwingen om haar geen pijn te doen.

- Ze zei dat ik voor mezelf moest zorgen en dat soort dingen. Ze huilde. Ik probeerde het vast te houden om niet voor haar neus te huilen. Zodra ze wegging, huilde ik.

Toen hij terug was in Denemarken, werd hij drie maanden in het ziekenhuis opgenomen. Hij onderging vijf keer een operatie in een week en zijn lichaam leed aan de honger.

- Ik was erg mager. Woog slechts 35 kilo.

Thuis in Denemarken

Pas nadat hij naar huis was teruggekeerd, heeft Ibrahim kunnen nadenken over de traumatiserende ervaringen in het oorlogsgebied, waar hij, als oudste van de groep broers en zussen, een grote verantwoordelijkheid had.

Zijn broers en zussen vertoonden ook tekenen dat ze onder zware mentale spanning stonden - zowel tijdens hun verblijf in Islamitische Staat als later in het al-Hol-kamp, herinnert hij zich.

- Mijn kleine broertje plaste elke nacht. Hij doet het nog steeds. Hij is negen jaar oud. Mijn andere kleine broertje maakt zich zorgen over zijn leeftijd. Hij heeft mijn plaats ingenomen. Er is veel stress voor hem, want de Koerden komen kinderen boven de 12 jaar halen. Hij wordt binnenkort 13.

De situatie van Ibrahims broers en zussen heeft grote invloed op hem, en hij begrijpt niet waarom zijn zeven jongere broers en zussen, die tussen de één en dertien jaar oud zijn, niet uit de kampen worden geholpen.

- Wat moet een tweejarig kind doen? Waar is hij een bedreiging voor, vraagt Ibrahim, die maar moeilijk begrijpt waarom de Deense autoriteiten alleen kinderen zoals hij oppikken die met de dood in gevaar zijn of die aantoonbaar blijvend mentaal worden maar door in het kamp te blijven.

- Moet een kind in kritieke toestand verkeren voordat het terug kan komen? Waarom moet een kind zich slecht voelen voordat het terugkomt? Waarom neem je ze niet terug voordat ze een trauma en een slecht geheugen krijgen, klinkt het van Ibrahim.

De 15-jarige jongen vermijdt vandaag zoveel mogelijk het volgen van de media en het politieke debat over de kinderen in Syrië.

- Ik kan er gewoon niet tegen, zoals hij het zegt.

- Maar ik denk de hele tijd aan mijn familie. Het spijt me echt dat ze daar beneden zitten. Ik vind het echt jammer en verdrietig voor hen. Dat ze dat allemaal twee jaar moeten doormaken. Het was drie maanden erg moeilijk voor me, dus ik kan me niet voorstellen hoe het voor hen is gedurende twee jaar. En het is daar de afgelopen maanden een stuk erger geworden.

Ibrahim gelooft niet dat zijn moeder een veiligheidsrisico vormt, aangezien haar tijd in Islamitische Staat voornamelijk ging over de zorg voor een grote groep kinderen, legt hij uit:

- Ze zeggen dat mijn moeder een bedreiging is omdat ze daar beneden is geweest, maar ze is gewoon een normale vrouw geweest. In de keuken. Schoongemaakt. Voorbij het huis. Zorg voor de kinderen. Het was haar taak om thuis te zijn.

Hij heeft zelfs nooit een opleiding willen volgen of ontvangen.

- Nadat mijn vader stierf, vroegen ze me of ik wilde gaan trainen. Daar zei ik anders bedankt, het is niets voor mij. Ik heb broers en zussen om voor te zorgen. Zelfs als ik het niet had, zegt het me gewoon niets. Het heeft me nooit iets verteld, zegt Ibrahim.

Een wens

Ibrahim kwam in juli 2019 naar Denemarken en na ongeveer een jaar kwam hij weer naar school. Hij heeft de andere studenten ingehaald en is gaan dromen over de toekomst.

Hij heeft zijn verleden met Islamitische Staat met enkelen gedeeld.

- Ik heb er in het begin niets over verteld aan mijn klasgenoten. Ik zei net dat ik er niet over zou praten. Na enige tijd in de klas kwamen we een beetje dichterbij. Toen waren er twee of drie jongens die ik kon zien. Eerst geloofden ze me niet. Ze wisten ook niet hoe ze moesten reageren, maar ze waren heel begripvol, zegt hij.

Hij is blij met zijn eigen kamer, een televisie en een normaal leven.

- Ze behandelen me als een normale tiener.

Hij voelt ook dat de oorlog in Syrië nog in zijn lijf zit.

- In het begin was ik gestrest elke keer dat een deur dicht sloeg of zoiets. Ik heb dat niet echt meer. Ik heb geen nachtmerries, zegt Ibrahim, die bewust geweld en oorlog opzoekt in computerspelletjes en films.

- Ik was bang voor horrorfilms. Ik vind het ook niet erg om naar iets met oorlog te kijken of dat soort games te spelen.

Hij heeft nog niet bedacht wat hij in de toekomst wil en waar hij van droomt.

- Mijn favoriete vak is wiskunde. Misschien moet ik iets met codering lezen als ik verder moet lezen.

Maar zijn grootste droom is zonder twijfel:

- Mijn grootste droom is om mijn moeder en mijn broers en zussen weer te zien.